

VYPADLÁ Z HNÍZDA

Při četbě této knihy budete den po dni sledovat příběh našeho manželství a naší rodiny. Před osmi lety jsme učinili jistá rozhodnutí, jež nás dalece přesahují; už tehdy jsme však měli jistotu, že se máme vydat právě touto cestou.

Naše jistota byla tehdy tak neochvějná, až to bylo zarážející – tím spíš, že osobně nepatřím k lidem, kteří nikdy o ničem nepochybují.

Začala jsem psát něco na způsob lodního deníku. Až do Maruščina příchodu jsem si tam den za dnem zaznamenávala vše, co nás postupně vedlo až k dívence, jež se měla stát naším dítětem. Bylo to vůbec poprvé, co jsem se pustila do psaní, přičemž tato touha se ve mně zrodila zcela přirozeně. Jednoho „obyčejného“ pondělního večera jsem zkrátka otevřela sešit, aniž bych věděla, co se bude dít dál. Popadla jsem první pero, které mi přišlo pod ruku, a uprostřed

drobků na kuchyňském stole a mezi papíry s básničkami našich starších dětí jsem se snažila uchopit pocity, jež se mě zmocňovaly, onen tok života, který se ve mně mocně vzdouval a kypěl. V tu chvíli se ten sešit pro mě stal jakousi jímkou, nádobou připravenou přijmout přemíru pocitů, které se draly na povrch.

Hustá mlha ustoupila a náš život začalo zalévat jakési neznámé světlo. Nekladla jsem si otázku, proč píšu, ani co budu dělat se sešity popsány naším příběhem, které se už začínaly kupit. Nepsala jsem „aby“, nepsala jsem ani „protože“. Psala jsem zcela přirozeně, bez jakéhokoli tlaku či pomýšlení na čtenáře. Prostě jsem vzala pero, abych popsala jitřenku, která vzházela nad naším novým životem, jako to dělá malíř, když smáčí štětec v paletě barev, aby zachytil krásu toho, co vidí.

Psala jsem z obavy, aby ten mocný proud života neupadl v zapomnění.

Moje řádky byly nakonec publikovány v knize *Vypadlá z hnízda* (*Tombée du nid*), jejíž druhé vydání nám nyní dává příležitost, abychom opět potvrdili, že pro naše manželství i naši rodinu skutečně existuje období „před“ a „poté“.

„Pád“ z našich jistot

Na ty uplynulé roky se ohlízím s hlubokou vděčností a říkám si, že se na nás skutečně usmálo štěstí. A přitom nic z toho, co zakoušíme, nám nikdo nepředpovídal.

Věděli jsme, že to bude náročné – nicméně všichni odborníci, kteří se nás snažili přivést k rozumu, nám líčili náš záměr jako otřes, jenž zničí naši partnerskou i rodinnou rovnováhu. Naslouchali jsme jejich teoriím plným vědeckých termínů, které nám byly předkládány jako skutečnost „bez iluzí“.

Jejich suverenita však ve mně vzbuzovala rozpaky. Marně se oháněli diplomy, jejich slova mi zněla falešně, protože mluvili o světě, který jim byl ve skutečnosti cizí. Kdo totiž může hovořit o poušti, o vyprahlosti, o horku a radosti z vítězství nad sebou, aniž se kdy dotkl písečných dun, nebo aspoň zakusil ono hluboké ticho, v němž je slyšet i tlukot vlastního srdce? A kdo může něco vědět o postižení, jestliže sám nikdy nepohladil tvář hendikepovaného člověka, neplakal nad jeho utrpením, nesmál se přehršlí nečekaných situací... Teď už chápu, proč se nám nedařilo nalézt více porozumění a proč se ti odborníci tak rozčilovali. Domnívala jsem se, že mi nedůvěřují kvůli mému mládí, kvůli mé zbrklosti či fantazírování. Ale problémem byl v něčem jiném – ve vzájemné komunikaci.

Oni pociťovali úzkost z naší žádosti o adopci dítěte s postižením, my zase z jejich způsobu žití bez rizika.

Nacházeli jsme se tak ve dvou vzájemně neprostopných světech, s viděním skutečnosti, které se v ničem neshodovalo, nemělo žádné styčné body: Oni chtěli neustále zvažovat, my už zase žít. To ale neznamená, že bychom odmítali myslet. Jednoduše řečeno, jakmile jsme jednou řekli „ano“ tomu, že přijmeme dítě, které je něčím „odlišné“, že si je vezmeme do rodiny, zaujali jsme postoj důvěry: Smířili jsme se s tím, že nebudeme mít hned na všechno odpověď a dovolíme, aby nás čas milosrdně a v postupných krocích připravil na všechno, co nám život přinese.

To byl v našem životě posvátný počátek cesty. Třebaže jsme zůstali na stejném místě, kde jsme byli, vydali jsme se na tu nejběžnější cestu... s jednosměrnou jízdenkou, bez možnosti návratu. Uvědomovali jsme si šílenost svého rozhodnutí, ale láska k tomu dítěti byla silnější než všechny rozumové důvody.

Ani dnes nedokážu přesně „vysvětlit“, proč jsme se rozhodli pro adopci, třebaže jsme netrpěli neplodností. Nedokážu vysvětlit vnitřní sílu, díky níž jsme toužili milovat „pošramoceně“ dítě, i když jsme už měli svých šest dětí. Nedokážu vysvětlit vnitřní pokoj, který jsme spolu s Nicolasem pociťovali, když jsme se

vydali na cestu, jež se zdála být kamenitá a plná děr, jak nás všichni varovali.

Za tím dítětem nás nevedly ani humanistické ideály, ani žádný masochismus. Již dlouho před samotným setkáním v nás pomalu klíčilo otcovství a mateřství, sílilo a určovalo směr celé naší rodiny. Bylo to volání lásky, to víme jistě. Bylo třeba projít „velkým kaňonem“, v němž nám všichni předpovídali jistou „smrt“ – přinejmenším smrt naší bezstarostnosti a svobody. Podle nich, pokud bychom se toho šílenství dopustili a sevřeli to „pošramoceně“ dítě v náručí, uvázali bychom si k sobě jeho „bezmocné tělo“ jako kouli u nohy, která nám vezme všechnu svobodu a volnost.

Náš život se měl dramaticky změnit a nadále být těžký, namáhavý, náročný a jednotvárný.

Probírali jsme to s odborníky i s naším okolím. „*Hendikep si člověk nevybírání, hendikep se pouze trpně snáší...*“, taková je teorie, již zastávají mnozí lidé. Já jsem na to vždycky odpovídala: „*Vybrali jsme si jen to, že tohle dítě chceme milovat. Nic víc...*“

Památného 24. května 2013, kdy jsme s manželem s láskou přijali Marušku za svou dceru, jsme začali zakoušet, že cesta k přijetí hendikepu, na níž se můžeme zblízka dotýkat lidské křehkosti, není cestou vyprahlou.

Dny ubíhaly jeden za druhým a my jsme pozorovali radost dětí z toho, že mohou milovat svou malou sestřičku. Byl to „pád“ z jistot (přinejmenším opouštění těch, které nám byly podsouvány). Na vlastní kůži jsme zakusili, že milovat někoho takového, jaký je, znamená cestu plodnou, troufám si říct až neuvěřitelně plodnou! Tato cesta nás dovedla do jiného světa: světa neznámého či málo známého, jehož bohatství – navzdory všem těžkostem – je nesmírné...

Nově nastoupená cesta byla natolik požehnaná, že se naše rodina záhy rozrostla o další dvě postižené děti z kojeneckých ústavů: Marii-Garance, která k nám přišla v roce 2016 s těžkým vícečetným hendikepem, kvůli němuž bude po celý život zcela závislá na něčí péči, a malého Frederica, jehož jsme přijali v roce 2019 s nemocí mozečku.

Svět, který jsme objevili, byl neuvěřitelně plodný

Plodnost nezůstala omezená jen na naše rodinné společenství, do něhož jsme přijali děti s postižením. Maruška odstartovala „plodnost“ až výbušnou!

Když jsme ji totiž konečně sevřeli v náručí, k naší velké radosti jsme mohli poznat další rodiny s „odlišnými“ dětmi. Mohli jsme si tyto děti přivínout k sobě,

naslouchat bolestem jejich rodičů, vidět, jak jejich rodiče pomalu zdvihají hlavu a objevují nový život, který se před nimi otvírá... A to nikoli život neradostný, ale spíš nečekaný, nepředvídatelný, plný drobných překvapení uprostřed každodennosti.

S mnohými těmito rodinami jsme se spřátelili...

A tak jsme se dali do díla. Spolu s Nicolasem jsme založili asociaci „Tombée du nid“, abychom upozornili na děti a dospívající s hendikepem. Toužili jsme jim naslouchat, věnovat jim pozornost, nechat je, aby sami sdíleli své životní příběhy. Lidé až příliš často mluví za ně, přitom oni sami nám toho mají tolik co říct... Cítili jsme, že tímto způsobem můžeme rodinám pomoci, aby jejich hendikep prožívali lehčeji a v trochu radostnějších barvách.

Později vyšly i dvě další knihy, které opět zachycují „přemíru“ radosti a nových poznatků, jež nám děti přinášejí. Také jsme se chtěli více zamyslet nad novým světem, jenž se před námi otevíral a promlouval k nám velice prostým jazykem, jemuž však lidé nechtějí naslouchat...

Spolu s přáteli jsme rovněž založili školu, abychom dětem se specifickými potřebami zpřístupnili vzdělání. Jde tedy o jakýsi „motýlí efekt“, o životodárnou energii, která nás vede k tomu, abychom společně buďovali, vytvářeli, sdíleli... a milovali.

OBSAH

Před a poté.....	9
„Pád“ z našich jistot.....	11
Svět, který jsme objevili, byl neuvěřitelně plodný	14
Chtěli jsme poukázat na světlo, které vyzařují lidé s postižením.....	16
Není všechno zlato, co se třpytí	17
„Na zemi není málo příležitostí k úžasu, jen málo těch, kdo žasnou.“ Eric-Emmanuel Schmitt.....	18
Děti nás přivedly k touze po poznání	21
To nás však nezbavuje utrpení	22
Narodili jsme se, abychom prožili příběh lásky	24
Cesta k novému životu	27
Byl jednou jeden... ..	27

Zvolila jsem lásku... ..	31
Stejně jako tvůj otec.....	33
První krůčky na cestě za tebou	35
Proč právě ty?	37
Nezapomenutelný Silvestr	40
Nekonečný rok	45
Schůzka plná naděje	45
První obraz: náš rodinný klan.....	50
Nezadržitelná upřímnost dětí	51
Zmítáme se mezi protichůdnými názory	52
První zklamání.....	55
Jedno krásné setkání.....	57
Druhý obraz: naše malá Philu.....	62
Hlava v oblacích a nohy v Ženevském jezeře.....	62
Hořký návrat do školy.....	67
První stání před komisí.....	78
Rekomando přinášející zklamání	83
Boj pokračuje	85
Opět na „freudovské pohovce“	93
Padá sníh.....	98
Druhé stání před komisí	101

Brzy přiletí čáp	105
Další momentka: Marin.....	109
Radost střídá žal.....	110
Opravdu k nám přijdeš?	113
Souhlas máme, ale co dál?	113
Hra na „co kdyby“	115
Malá schůzka... velký krok kupředu.....	118
„Ten správný“ telefonát	119
Konečně tvůj příběh	121
Datum vyryté do srdce.....	122
Zpátky v hnízdě... už napořád!	125
Krásné setkání s lékařem	126
Předehra k novému životu.....	128
Pořád ta samá písnička.....	133
Doslov rodinných přátel.....	135
Doslov pediatra.....	141
Poděkování autorky	147
Asociace „Tombée du nid“	151